

Marloes

Je doet een zwangerschapstest. Positief! Hoera! Knuffels! Alles! En dan. Ja, dan niets. Dan ben je het. Denk je. Nu moet het bevruchte eitje in je baarmoeder zijn werk doen en zit er niets anders op dan wachten. Vier lange weken, dan kan er een echo worden gedaan. Tot die tijd is je enige bevestiging dat tweede streepje op de zwangerschapstest. Een streepje dat overigens vrij snel weer gelig wordt en vervaagt, tenzij je er blanco nagellak overheen doet. Wist ik niet. Nu wel.

Ik word behoorlijk para van de onzekerheid. Elke dag onderzoek ik mijn borsten om te kijken of ze pijn doen en of ik al die pannenkoektepels heb waar iedereen het over heeft. Ik heb het geen van beide. Gaat dit wel goed? Ik eet alsof ik door een heftige griep heen ga, maar dan met honger. Dozen droge crackers gaan erdoorheen. Dat lijkt me een goed teken. Ik doe nog een paar testen om het af te leren. Eentje komt er net iets minder donker uit dan een eerdere test. Niet goed. Ik verlies wat bloed. Niet goed in het kwadraat. Ik heb het gevoel alsof er een bus over me heen is gereden. Lijkt me op zich een goed teken. Mijn motto in dit stadium is: hoe verrotter, hoe beter.

Vier lange weken later staan mijn man en ik veel te vroeg voor de deur bij de verloskundige. De afgelopen weken waren een martelgang. Alsof ik in een kast ben gestopt met *I'm a slave for you* van Britney Spears op repeat. Maar vandaag gaan we weten hoe het zit.

'Doe je broek en ondergoed maar uit en ga maar hierop liggen.' Alles uit? O, oké. Ik dacht dat we elkaar eerst rustig gingen leren kennen. De echo moet inwendig, legt de verloskundige uit, want ik zit nog in een vroeg stadium en zo kunnen ze alles goed zien. Ach, over iets meer dan zes maanden moet er door hetzelfde kanaal een kind, dus dit is niet het moment om te gaan zeuren over een staaf die naar binnen moet. Ik zeurde ook niet toen mijn man en ik probeerden zwanger te worden, *for that matter*. Toch voelt dit anders.

'Komt-ie!' waarschuwt de verloskundige. Als een yoga-geroe adem ik in en uit, en voordat we het weten zitten mijn man en ik te kijken naar een knipperend stipje op het scherm. 'Gefeliciteerd,' zegt de verloskundige. 'Het hartje klopt en het ziet er allemaal goed uit.' Mijn man ontspant en leunt achterover. Ik kan het niet bevatten. 'Is dit echt in mij?' check ik nog een keer voor de zekerheid. Yep. Dit is jouw buik en dat daar is jullie baby.

Ik kan er niet meer omheen. Ik kan googelen wat ik wil en de pessimist blijven uithangen, maar het is toch echt zo. Er groeit een baby in mijn buik. De knipperende pinda op het scherm ligt, als alles goed gaat, over iets langer dan een halfjaar in een wiegje in ons huis. Bizar! Een groot glas witte wijn was nu wel welkom geweest... •

Na een wereldreis schrijft **Marloes Berghege (33)** zich nu een slag in de rondte. Onlangs werd ze moeder van Kiki. Moeder zijn blijkt fantastisch, doodeng, zwaar en hilarisch.